

Eerste (en lang enige) vrouwelijke tv-regisseuse

Tineke Roeffen

Foto Gé Nielissen

Dat werk doen vrouwen toch niet, zei Tineke Roeffen toen ze werd gevraagd. Zij deed het wel, en goed, met als hoogtepunt de serie *Hamelen*.

In de begindagen van de Nederlandse televisie waren de banen voor vrouwen beperkt tot die van omroepster of scriptgirl. De grote uitzondering was Tineke Roeffen. Zij was jarenlang de enige vrouwelijke regisseuse in Hilversum. 'Langdurig hoogtepunt', zoals zij het noemde, was de serie *Kunt u mij de weg naar Hamelen vertellen, mijnheer?* in de jaren zeventig. In 1985 ging ze met pensioen. Ze overleed op 10 juli op 90-jarige leeftijd in Hilversum, waar ze vanwege een beenbreuk in het ziekenhuis was opgenomen. 'Ze zou geopereerd worden, maar haar hart en nieren bleken te zeer te zijn verzwakt', zegt haar nicht Bernadette Notten.

Tineke Roeffen werd 4 januari 1927 geboren in Amsterdam, maar groeide op in Hilversum. Ze was enig kind in een gezin waarvan de vader tijdens de oorlog overleed. Ze wilde eigenlijk naar de toneelacademie, maar daarvoor was geen geld.

Vlak na de oorlog kwam ze in dienst van de KRO, eerst als secretaresse en daarna als productieassistent. In 1954 kwam ze bij de televisie. Drie jaar later werd ze door producent Jan Castelijns gevraagd als regisseuse. 'Zou je dat niet willen proberen?', vroeg hij haar. 'Maar dat werk doen vrouwen toch niet?', zei ze. 'Waarom zouden vrouwen dat niet kunnen? Het is een nieuw vak en niemand heeft een opleiding', antwoordde hij.

Bernadette Notten: 'Ze bleek er bij uitstek voor geschikt. Ze was een grote vrouw met een natuurlijke autoriteit. Behalve dat het mooi in beeld werd gebracht, vond ze het belangrijk dat een programma een samenhangend verhaal vertelde.' Haar eerste programma's waren *Dappere Dodo* en *Hokus pokus, dat kan ik ook*.

Haar huwelijk in juni 1958 met Teun Notten, de broer van een collega bij de KRO, leek even het einde van haar televisiecarrière te betekenen. Maar onder de naam

Tineke Notten-Roeffen was ze een jaar later alweer terug, zij het in een freelancefunctie. In de jaren zestig maakte ze voor het vrouwenprogramma *Driekwart in de middag* portretten van vrouwen met (bijzondere) beroepen, in een tijd waarin de meeste vrouwen geen beroep uitoefenden. Ook specialiseerde zij zich in de televisieregie van muzikale shows als die van James Last, The Carpenters en de nationale songfestivals.

In 1967 regisseerde zij de tienshow *Waauw*. Alles viel samen in het programma *Kunt u mij de weg naar Hamelen vertellen, meneer?*, een jeugdserie die tussen 1972 en 1976 werd uitgezonden en inmiddels deel uitmaakt van het collectief geheugen.

Ze werkte hiervoor samen met tekstdrijver Harrie Geelen en componist Joop Stokkermans. De vaste cast bestond uit Rob de Nijs, Ida Bons, Loekie Knol en Martin Brozius. Bekende acteurs en actrices stonden in de rij voor een rol.

Zelf zei daarover: 'Veel groten van het vaderlandse toneel belden op met de vraag: wanneer mag ik nou een keer in *Hamelen*?'

In 1979 maakte ze een programma met oud-Hollandse kinderliedjes, *Kun je nog zingen, zing dan mee*, met Wieteke van Dort en Willem Nijholt. Een jaar later kwam er een vervolg in de vorm van de 13-delige serie *Kortjakje is weer beter*. In de jaren tachtig werkte ze opnieuw samen met Joop Stokkermans, voor het programma *Gods gabbers*, een reeks minimusicals over belangrijke personages uit het christendom.

Ze deed ook de televisieregie van *Wordt erin de ruimte ook gelezen?*, een kindermusical met onder anderen Tjeerd en Trijntje Oosterhuis. In 1985 ging ze vervroegd met pensioen, tegelijkertijd met haar man. Kinderen hadden ze niet, zodat ze veel konden gaan reizen. Af en toe maakte ze nog haar opwachting tijdens de *Hamelen*-fandagen.

Peter de Waard